

Oddlužení jako způsob řešení úpadku dlužníka

Cílem této práce je popsání institutu oddlužení, jako jednoho ze způsobů řešení úpadku dlužníka, jeho principů a průběhu, dle právní úpravy v kontextu relevantní judikatury a literatury a s ohledem na schválenou novelu zákonné úpravy.

Oddlužení dle platné české právní úpravy, tedy dle zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, je způsobem řešení úpadku dlužníka, který spolu s reorganizací řadíme mezi sanační způsoby řešení úpadku. Smyslem oddlužení je zajištění poměrného uspokojení věřitelů, které není pro dlužníka likvidační, a umožnit mu nový život bez dluhů. Je přípustné pro dlužníky nepodnikatele, fyzické i právnické osoby.

K návrhu na povolení oddlužení je oprávněn pouze sám dlužník. Soud při rozhodování o povolení oddlužení uváží zejména, zda je pravděpodobné, že během oddlužení dojde k uspokojení alespoň 30 % pohledávek dlužníkových věřitelů, a posoudí poctivost záměru dlužníka.

Oddlužení je možné ve dvou formách. Jednou z nich je oddlužení zpeněžením majetkové podstaty dlužníka, jehož úprava je analogická jako při řešení úpadku konkursem. Druhou možností je oddlužení splátkovým kalendářem, při které se dlužník zaváže platit po dobu pěti let svým nezajištěným věřitelům určitou část svých příjmů. Zajištění věřitelé se i při oddlužení ve formě splátkového kalendáře uspokojují z výtěžku zpeněžení majetku, který slouží k zajištění. O formě oddlužení rozhodují věřitelé, kteří své pohledávky do řízení uplatnili přihláškou.

Po splnění oddlužení dlužník požádá o osvobození od placení zbytku neuhraněných dluhů, a pokud řádně a včas plnil své povinnosti během oddlužení, soud jeho návrhu vyhoví. Účinkem nebude zánik pohledávek, ale jejich nevymahatelnost. Soud však dále sleduje jednání dlužníka a ze zákonných důvodů mu může v následujících třech letech přiznané osvobození odejmout.